

Бере мене. У Бейдери
Прийшли ми, стояли
З москалями на квартирах,
А москалі за Дунаєм
Турка воювали.
Тут дав Бог мені близнята,
Як-раз против Спаса.
А він мене і покинув,
Не вступив і в хату,
На дітей своїх не глянув,
Люципер проклятий!
Пішов собі з москалями,
А я з байстрюками
Повертала в Україну
Степами, тернами,
Острижею; та й байдуже!
У селах питала
Шлях у Київ. І що з мене
Люде насміялись!
Трохи була не втопилась,
Та жаль було кинуть
Близияточок. То с'як, то так
На свою країну
Придигала. Одпочила,
Вечора діждалась,
Та й у село. Хотілось, бач,
Щоб люде не знали.
От я крадусь по-під тиньню
До своєї хати.
В хаті темно. Нема дома,
Або вже ліг спати
Мій батечко одинокий.
Я ледве ступаю...
Вхожу в хату, аж щось стогне,
Ніби умирає:
То мій батько. І нікому
Ні перехрестити,
Ні рук скласти. О прокляті,
Лукаві діти,
Що ви дієте на світі!...
Я перелякалась...